

UJ CIMBORA

Az Uj Cimborá Családszövetség képes gyermeklapja

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR
SZERKESZTI ES KIADJA:
F. LÁSZLÓ MARCELLA

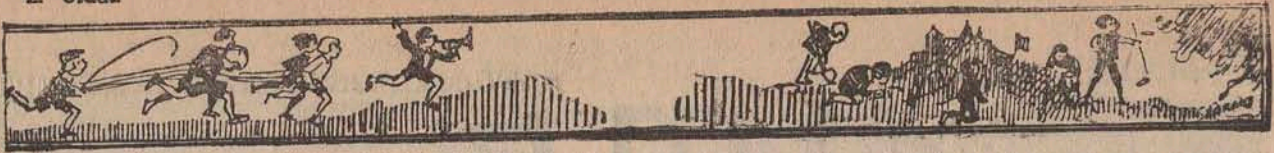

Kis méhecskék zöld erdőben,
Szép mezőre járnak,
Iskolába kell ma menni,
Kis fiúnak, lánynak.

Ma nyílik meg az iskola,
Nekünk Istenháza,
Itt tanulunk imádkozni,
Itt szokunk munkára.

Imádkozunk szülőkért,
Kik dolgoznak értünk,
Adja is meg a jó Isten,
Mit számunkra kérünk.

Epölyi Ferencz.

Kérjük hátralékos előfizetőinket, hogy előfizetésüket mielőbb rendezni sziveskedjenek, mert különben a lap küldését részükre kénytelenek leszünk beszüntetni. Előfizetőink pontosságától függ a mi zavartalan megjelenésünk is. Amennyiben lennének olyanok, akik kis lapunkat nem tartanak meg, úgy kérjük az eddigi számok ellenértékét kiadóhivatalunknak beküldeni.

APRÓSÁGOK — TARKASÁGOK

MILYENEK AZ ANGOL CSERKÉSZEK?

Egy világ cserkésztaborozás nagyszerű alkalom arra, hogy a különböző nemzetek jellegbeli sajátosságát össze lehessen hasonlítani, a viselkedésükből, beszédükből és eszelekedeteikből. Az angol cserkész például testvérnek tekinti cserkészársát és azt megvédeni bármi ellen mindenkor kész. Hogy így van, mutatja a következő kis eset: Az amerikai jenki természeténél fogva büszke, a nálánál alacsonyabb színvonalú népeket lenézi. E rossz természetüket a táborban sem tudták levetkezni s megsértettek az angolok cserkészcsapatából egy néger cserkészt.

— Te fekete ördög, — csufolódtak a kis cserkészfiuval. Az bepanaszolta őket az angol cserkészek vezetőjének, aki rögtön védelmébe vette a kicsufolt néger cserkészt. Jelentette az esetet az amerikai csapatok parancsnokának, sőt magának Baden Powellnek és a cserkészrendőrségnek is. Rögtön vizsgálat indult meg az ügyben, ki volt az, aki így megsértette cserkészársát? A büszke amerikai cserkészfiunak a cserkészbíróság előtt kellett bocsánatot kérni az esetért, az összes angol cserkészek jelenlétében.

A laptudósító, aki ezeket lapjának megírta, megjegyezte:

— Ime, ezért tudják az angolok gyarmataikat megőrizni, mert megbecsülik alattvalóikat. Nem lenézik, hanem magukhoz emelik a náluknál alacsonyabb színvonalú népeket.

IBIKE NÉVNAPI KÖSZÖNTŐJE.

Ibike még csak óvodába jár, de azért az Uj Cimborát nagyon szereti. Addig nem hagy békét apukájának, amíg az ujságot el nem olvassa az utolsó szóig. No, hogy a keresztmama névnapja közeledett, szép köszöntőverset tanított a mamája Ibikének. Mikor rá került a sor a névnapon Ibikére, hamar székeit kerített, felállott rá és a következőket mondta:

Kicsi vagyok, székre állok,
Onnan hangosat kiáltok:
Boldog névnapot kívánok!

Persze Ibikét össze vissza csókolták a talpraesett ötletért. Csak a mamája csodálkozott, hogy nem is ezt a köszöntőverset tanította kislányának. De Ibike rejtélyesen mosolygott és nem árulta el, hogy ki tanította erre a másik köszöntő versre.

Csiksomlyóról írja az egyik kis olvasónk, hogy milyen nagy gyásza volt az ottani árvaháznak. A 13 éves Imre János árvagyermek fürdés közben az Oltba fulladt. Tudott jól uszni, de valószínűleg görcsöt kapott a vízben és így történt meg a szerencsétlenség. Napok mulva találtak csak rá a nagy olti hirtől 600 méterre. Mindenki nagyon sajnálta Imre Jánost és az egész város elkísérte utolsó útjára az árva gyermeket.

— Jaj, de pompás lehet az a vajjas kenyér, gondolja magában Sajó kutya. A szeme majd kiesik, úgy nézi Oszit, hátha ad neki is belőle egy falatot.

Gíling, galang, iskolába!

Amit én most nektek el fogok mondani, lehet mese is, de ha megértétek volna, úgy is jó.

Bizonyosan emlékeztek még reá gyermekek, hogy június közepe táján a vizsgalat és a nagy búcsuzkodás után bezárult az iskola ajtaja, s ti pedig boldog örömmel indulatok a nagy vakációnak. Tudom, hogy kielveztetek a nyári örömet azóta ugyancsak. A járók, strandolás, túrás és kirándulás és még sok más hasznos szórakozással töltöttétek a nagy vakációt.

A szünidő dereka táján — ezt megvallom őszintén — belem állott a kíváncsiskodó természet. Gondolkodtam. Amíg az iskolás gyermekek olyan nagy örömmel használják föl a nyári szabadságot, vajjon mi történik addig a gyermekek második kedves otthonában, az iskolában? Van-e ott mozgás, van-e ott élet, mit csinálnak az iskolai tárgyak, tanszerek?

Addig sarkantyuzta az oldalamat a kíváncsiság, míg egyszer arrafelé menet benyitottam az iskolába.

Képzeljétek, mi történt! Ahogy benyitottam különböző síró, ordító, jajgató hangok ütötték meg a fülemet. Mi lehet ez? Sehol egy ember, sehol egy lélek. Akkor eszmélek fel, hogy az iskolai butorok, tárgyak, tanszerek csúsznak itt olyan égtelen jármát. Megsajnáltam őket, közelebb mentem és megkérdeztem kinek, mi a baja, hogy olyan keservesen óbégat. Nézem a siránkozó padot, hallom a szavát.

— Jajj, bácsi kérem, borzasztó ez a hosszú nyár, sehol egy lélek, sehol egy gyermek, aki letörölgetne, megtakarítana és friss levegővel etetne, hanem itt nyujtózkodunk éhesen, porlepetten.

A háromlábú tábla is ott ácsorgott, mint a juhász botjára támaszkodva és megszólalt:

— Itt állani mozdulatlanul ez egészen kinszenvedés, kérem, már a szu is belém állott és furkálja az oldalamat. Jajj-jajj, összeroskadok. Valamikor még firkáltak reám ugyan, de napjában többször is megmosdattak puha szivaccsal, de jó is volt az, de

már . . . Nem lehet ezt így kibírni sokáig.

A szekrényből is égtelen ordítást hallottam. Megsajnáltam a jajjveszékenyeket és kinyitottam a szekrény ajtaját. Itt is csoda történt! Lába kelt a sok iskolai könyvnek és nagy hálálkodással rohantak felém:

— Drága jöttető bácsi! Megszabadított bennünket a fulladástól; hiszen már hónapok óta senki sem nyitja fel börtönünk ajtaját. Elveszünk, ha most nem jön segítség! A pók és penész uralkodik rajtunk, senki sem simogatja lapjainkat a szabad levegőn, még a jó gyermekek is itthagytak minket.

De ez még nem volt elég. Nagy háború dult a betűk között. Közelebb megyek s akkor látom, hogy ugyancsak hajbakaptak. Harmanennyolcan vannak, de nincs egyetértés közöttük. Nem tudnak megegyezni, ki legyen közöttük az első. Sokan kikialtották királynak az A-t, mások a B-t, többen a C-t. De hiába is lenne király az A., B., C. magukba ugysem sokat érnek, úgy-e gyermekek? A betűk parancsnoka, a betűk királya mégis csak az ember. Azok rakják össze a betűket szavakká, a szavakat mondatokká, hogy értelmes gondolatot lehessen velök kifejezni. Hiszen a bibliában sines több betű 38-nál, mégis milyen szép gondolatokat rejt.

Aztán megszólalt a számológép, a térkép, a fali képek mind, ott sirtak ott szomorkodtak, hogy nekik nincs játszótársuk, őket nincs ki megnézze és hozzájuk szóljon.

Nagyon megsajnáltam a kétségbeesett iskolai siránkozókat és vigasztalni kezdtem:

— Ne féljete, nem tart már sokáig árvaságotok. Jönnek a régi és új kis cimborák és aztán szórakoztatni fognak titeket.

Erre mintha mindnyájan kórusba zengték volna:

— Csak jöjjenek, mi nagy szeretettel és ölelő karokkal várunk minden gyermeket.

Én nem hiszem, hogy volna olyan gyermek az Uj Cimbora olvasói között, aki ne szívesen menne szeptemberben a sok jóra, szépre oktató iskola ölelő karjaiba.

Pataky B. József.

Föld alatt, föld felett

I r t a : L á s z l ó M a r c e l l a

A kőasszony mosolya.

— De ha állatok, madarak éltek ebben az őserdőben, vajjon emberek nem éltek? tűnődött Szökőkút, amint folytatta tovább útját a fekete erdőben. — Akkor embereknek is kellett élni. Vagy az emberek mind kifutottak, amikor jött a veszedelem? Hátha nem is volt rá idejük elfutni? Már majdnem elhagyta az őserdőt, mikor az egyik vastag törzsű fa alatt észrevett egy kis fekete alakot. Közelebb ment.

— Jaj! — csillant fel a szeme — éppen az, amiről gondolkoztam. Egy ember. Csakhogy olyan kicsi ember, akit még csak gyermeknek hívnak.

Csakugyan az volt. Egy csöpp pólyás baba. Ahogy édesanyja letehetően az árnyékos fa alá, azon módon hozta le a földrengés. Nem történt semmi baja, csak kővé változott. Nézegetett széjjel, nem látná-e meg közelben a gyermek szüleit. — Mert itt kell lenni — okoskodott, — olyan messzire nem mehettek el a babától. És valóban, egy jó kőhajításnyira megtalálta a gyermek édesanyját. Epret szedett az erdőben. Az egyik kezében egy óriási páfránylevél volt, abba gyűjtötte az epret. Hosszu, földetseprő haja volt a kőasszonynak, mert ő is kővé volt már változva — olyan hosszú és sűrű, hogy betakarta, mint egy palást. A vállára egy kecskebőr volt vetve, gyökérszállal összekötve, ennyiből állt a ruházata.

Pár lépésnyire egy másik fa alatt, megtalálta a kőembert is. Az meg gombát szedhetett, mert egy csomó megkövesedett gomba volt mellette.

Szökőkút gondolt egy nagyot és merészet. Egyszer a jó Isten csak megbocsát ezeknek a lázadó fáknak és életre támasztja újra az erdőben levő, mozdulatlanságba dermedt lényeket: a nyuszit, a kis madarat, a csöpp babát, a kőasszonyt és a kőembert. Milyen szomorú lenne az édesanya, ha feltámadáskor nem találná a gyermekét.

Visszafutott hát, ölébe kapta a csöpp babát és odatette a kőévált asszony karjaiba.

És milyen furesa! Mintha a kőasszony hálaosan és boldogan mosolygott volna rá. S mintha a nagy némaságon keresztül megdobbant volna a kőévált asszony szíve abban a pillanatban, amikor gyermekét a karjaiba tette. De lehet, hogy csak képzelődés volt az egész, mert hiszen a kőévált erdőben nem dobbanhatnak meg a kővédermedt szívek...

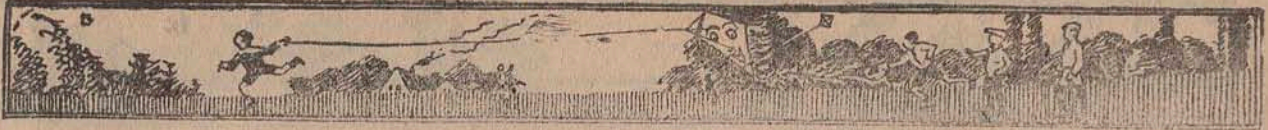
A hétfejű sárkány, meg a vérmedve.

Már elhagyta a sötét rengeteg erdőt. Itt-ott tisztásra is akadt.

Ugy néztek ki messziről ezek a tisztások, mint valami himes, virágos mezők, tele vérszínű, lila és sárga virágokkal. Mikor közel ment hozzájuk, akkor látta, nem is virágok ezek a lila, sárga, vérszínű foltok. Vagy ugyan lehettek virágok valamikor, de most mind csupa csillogó, villogó ékkövek: ametyszt, topáz és rubinkövek.

Néhol barlangokon kellett keresztül mennie. Jégbarlangokon, esepkő, meg kristálybarlangokon. Elkáprázott a szeme ezeken a esodálatos alkotásokon. Emberszem ilyeneket nem látott még soha.

Az egyik kristálybarlang olyan volt, mint egy óriási fehér templom. Benne mennyezetig érő oltár, ezersipből álló orgona, megkövesedett fehér kristályokból, szöszék, asztal. Szezős alaku figurák, szobrok, a boltozatig érő vastag oszlopok, mind csillogó sókristályokból rakódtak le és épültek fel, sok-sok százezer éven keresztül. Meghatottan nézett körül Szökőkút ebben a fenséges, fehér templomban, amelyről nagyanyja, a tiszteletreméltó Barlangi Folyam is említést tett neki. A vizek nagy családjában, ha házasság fordult elő, a szentéletű, igen-igen öreg Taviforrás ebben a templomban kért áldást a mátkapár házasságára. Ilyenkor eljöttek a rokonok, az ismerő-

sök, alig fértek be az óriási templomba. Így volt ez Szökökut nagyanyjának, a tiszteletreméltó Barlangi Folyamnak az esküvőjén is, hasonlóan, amikor a nagybácsi, a vén Sósforrás tartotta lakodalmát. És így tovább az egész rokonságban.

Szökökut szinte sajnálta, hogy ő nem tarthatja itt az esküvőjét szépséges mátkájával: Hajnallal. De Hajnal a földfeletti világból való. Hajnal nem jöhetett le ide a sötét föld alá.

Más barlangokban ismét más érdekességeket fedezett fel. Olyan állatoknak a csontjait, amelyekről Sósforrás nagybácsi azt mesélte, hogy azok csak abban az időben éltek, amikor ő a föld felett járt. De azóta már rég kipusztultak. Például a három, meg hétfejű sárkányok meg az óriási mammutok és a repülő kigyók. Ezek ma már egyáltalán nem élnek, így tudta Szökökut.

És mégis . . .

Amint nézdegélt jobbra-balra, érdeklődve és kíváncsian, egyszerre dermedten húzódott össze. A barlang közepén egy kiterjesztett szárnyu hétfejű sárkány feküdt, előtte egy borzasztó vérmedve vicsoritotta a fogát. Éppugy, mintha egymásnak akartak volna rohanni.

Az első pillanatban Szökökut is meghökent.

— Hiszen Sósforrás nagybátyám úgy mesélte, hogy ezek a szörnyűséges állatok ma már nem élnek. S ime itt a barlang közepén mit látok? Vissza akart fordulni. De aztán megkeményítette a szívét.

— Eh! egy életem, egy halálom, szépséges mátkámért, Hajnalért megvívok, ha kell a hétfejű sárkánnyal is. S közelebb ment elszántan.

Akkor látta: nini! ezek ugyan már vicsoríthatják egymásra a fogukat, hisz egyik sem él. Sem a hétfejű sárkány, sem a borzasztó vérmedve. Meg vannak azok is kövesedve.

Nagyot lélegzett, hogy elmúlt a veszedelem feje felől és boldogan iramodott tovább. Most már kikerült ebből a veszedelmes barlangból és keskeny sziklaösvényen folytatta útját.

(Folytatása következik.)

Csépléskor

Dalol a cséplőgép.
Halk zömögése legszebb hálazsoltár.
S a buzaszem, amint tisztán kiperdül,
Előttünk áll az oltár.
A munkáskéznek ünnepe

A napsugár a gyertyafény.
Dalol a cséplőgép.
Szent áldozat az arany buzaszál.
S a munka himnusz dallama
Istenhez, a magasba száll . . .
Csak hujj te gép, te hüvös orgona!
S a háladal ne szünjék meg soha!

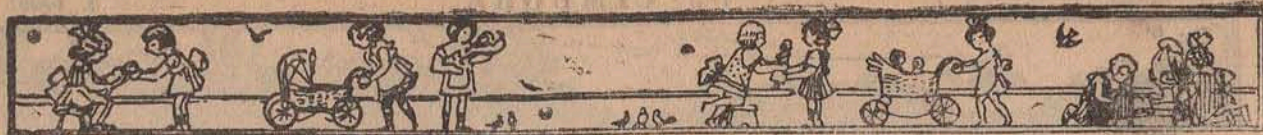
Dezső bácsi.

Tanító bácsi: Melyik háziállat ragaszkodik legjobban az emberhez?

Misi (a kezét nyújtja): A poloska.

— Tessék bácsi! Szegények vagyunk mi is, de amit adunk jó szívvvel adjuk.

Jancsi és Pisti, az alvó király kertjében

Kis szindarab. Irta: Marcella néni.

(Szereplők: Jancsi, Pisti, gyerekek, palota őr. Szín: A királyi park az ucca felől. Vagyis kerítés, fák, illetőleg fákat, bokrokat ábrázoló szinfal. Kapu. Kapu előtt palota őr.)

Palotaőr: Nem elég a nagy meleg, mely miatt ma majd elalszik az ember, hozzá még ez a gyermek népség is. Mindig itt settenkednek a palota előtt. Nem győzöm őket elhessegetni, mint az éhes verebeket. Csak legalább álmidőben ne jönnének, mert ha egyszer a király megtudja, hogy az álmidőben jött be idegen a palotába, menten fejemet veszi.

(Két gyerek jön beszélgetve.)

Jancsi: Jaj milyen gyönyörű az a piros gomb! Még tán nem is láttál olyat. Tiszta piros, csak a közepén van négy kis fekete lyuk. Olyan, mint négy fekete petyecske.

Pisti: Igazán? (Jancsi mutatja.)

Pisti: Add nekem azt a piros gombot, neked adom érte a szivárványszínű üveggolyómat.

Jancsi: Hogyisne! Ez nem olyan bóti gomb, a Teresi néni kabátjáról vágtam le.

Pisti: A gyöngyháznyelű bieskámért sem adod?

Jancsi: A gyöngyháznyelű bieskádért? (Gondolkozik.) Lehet, hogy azért odaadom.

(A kapu elé érnek.)

Palotaőr (szigorúan): Mordizomadta gyermeknépe! Már megint itt csavarogtok? (közönség felé törli a bajuszát). Hogy még az álmidőben sem nyughat tőlük az ember. Olyanok, mint az éhes verebek, mindig erre kószálnak. Hát mit akartok erre?

Pisti (megszéppenve): Csak meg akartam mutatni Jancsinak a piros gombot...

Palotaőr: Erre most nem szabad járni, mert a palotában álmidő van. Alszik mindenki, a király, a miniszterek, az udvari dámák, a szakács, a kukta, az udvarsepregető, az ajtónyitogató.

Jancsi: Katona bácsi kérem, mi az az álmidő?

Palotaőr: Hát gyermekeim ez furesa dolog, de már csak elmondom nektek. Az udvari népek beszélnek, hogy azóta jön el minden délelőtt az álmidő, mióta a mi szép királynénk meghalt. (Sóhaj.) Hej! pedig be gyönyörű szép volt a királyné! És milyen jószívű! Sohasem ment el a palotából tőle szegény ember üres kézzel. Azt is beszélnek, hogy a királyné küldi az álmidőt, így délidőben. S ilyenkor láthatatlan köntösben eljön maga a királyné is, hogy láthassa a királykisasszonyt. Ezt onnan is lehet gondolni, hogy egyedül a királykisasszonyon nem fog az álm.

Jancsi: És az álm időben mindenki alszik?

Palotaőr: Bizony, mindenki, még az is, aki nem akar.

Pisti: Ha mindenki alszik álmidőben, a katona bácsi mért nem alszik?

Palotaőr (mérgelesen): Tyűh, te kis gézengúz! Hogy mersz ilyet kérdezni? A palotaőr nem alhat, mert ha megtudná a király, hogy az álm idejében elaludt, menten leütné a fejét. Mit gondoltok? Valami erre járó tolvaj nép még bemenne a palotába és lelopná az alvó király fejéről az arany koronát. Hanem most már szedni-venni a sátorfát és menni tovább két kis gézengúz, mert pórul jártok! Mondtam nektek, hogy itt most nem szabad ilyenkor járni. Egy-kettő odébb állni.

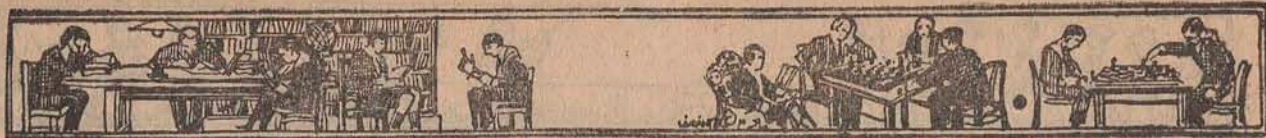
Pisti (Jancsihoz): Gyere Jancsi, menjünk innen, látod milyen mérgelesen néz ránk a katona bácsi. (Elmennek.)

Palotaőr: Na, csakhogy elmentek! Most remélem, nem jár erre senki. (Leül a kapu előtti gömbölyű köre, puskáját keresztülkelteti a bejáratnál. Ül, ül. Kis idő múlva látszik, hogy bóbiskol, aztán elalszik, végül nagyokat horkol.)

.....

(Pisti és Jancsi jönnek vissza lábujjhegyen.)

Pisti: Nézd, a katona bácsi is elaludt. Hej, ha tudná a király, leütné a fejét!

Jancsi: Csak hogy nem tudja meg a király, mert a király is alszik.

Pisti: Tudod mit Jancsi? Nézzük meg a királyt. Milyen lehet egy király, mikor alszik. Te láttál már alvó királyt?

Jancsi: Nem. én.

Pisti: Csak azért mondom, mert én sem. Biztosan koronástól alszik. Milyen gyönyörű lehet a koronája. Azt mondta a katona bácsi, hogy szinaranyból van.

Jancsi: Szinarany? De ugye Pistikém nem fogjuk ellopni?

Pisti: (megbotránkozva): Hát hogy gondolsz olyat. Csak megnézzük, aztán visszajövünk.

Jancsi: Én nem merek bemenni, mert hát ha felébrednek a rendőr bácsik és akkor elfognak bennünket. Jaj Istenem, ki tudja, még a dutyiba is zárhatnak bennünket.

Pisti: Óh, te gyáva! Na majd megyek én egyedül. Aztán, ha lesz valami, hívlak. (Keresztül mászik a keresztbefektetett puskán és eltűnik.)

(Kis idő múlva jön vissza óvatosan, lassan. Őr még mindig alszik, horkol.) Jancsihoz kiszól sugva: Jancsi, Jancsi, gyere!

Jancsi: Megtaláltad az alvó királyt?

Pisti: Nem, csak a királykisasszonyt. Itt sétál a kertben. De milyen szép és milyen jó. Nézd, mit kaptam tőle (mutatja, a marka tele van cukorkával, csokoládéval).

Jancsi: Jaj de pompás! Csokoládé, mogyoró, jaj de finom, jaj de jó! Ugye én is kapok?

Pisti: Biztosan. A király kertjében van egy csudálatos nagy fa. Csupa szaloncukor, meg alma, csokoládé, nápolyi szelet, meg cukros mogyoró terem rajta.

Jancsi: Fagylalt nem terem?

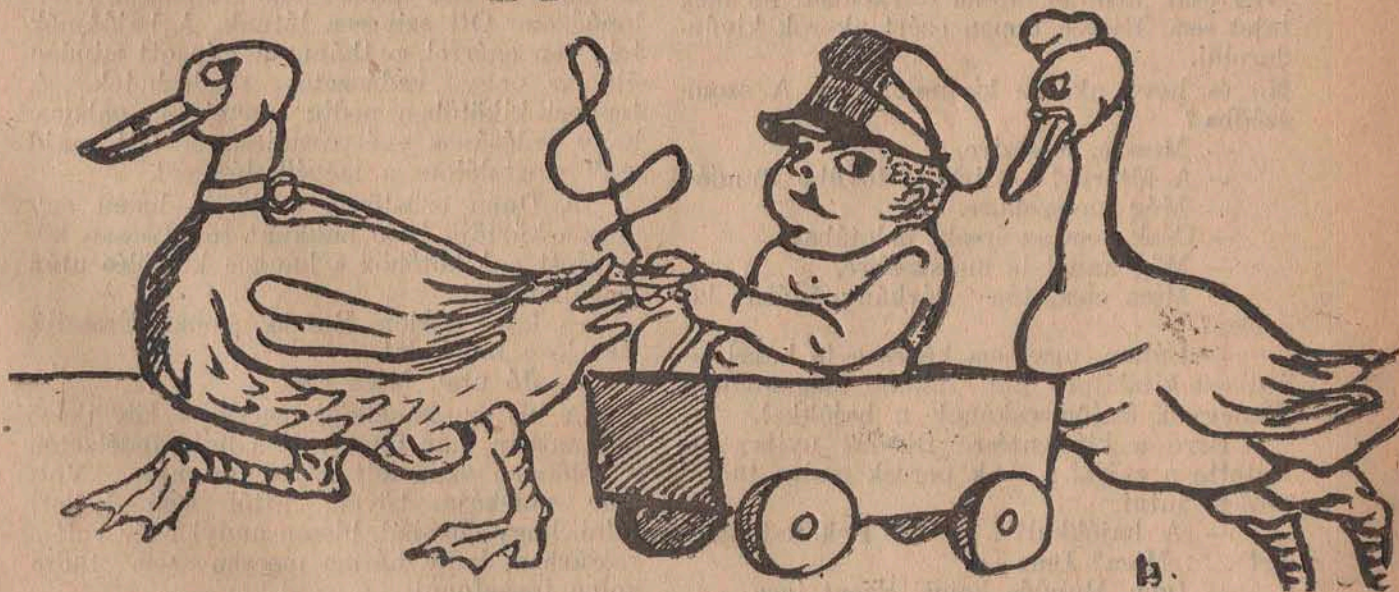
Pisti: Azt nem láttam, de lehet, hogy meleg időben fagylalt is terem rajta.

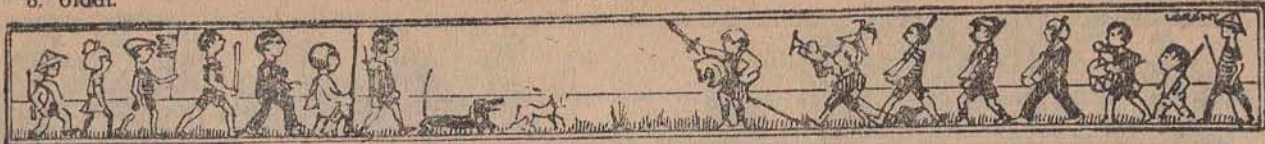
Jancsi: Nézzük meg (a közönséghez): Aztán, ha csakugyan terem fagylaltot az a csudálatos fa, akkor nektek is hozunk, gyerekek! (Eltűnnek a park bejáratánál.)

(Függöny le.)

A nagyszerű utazás

A hajómacska

F. Vadnai Hermin.

Az esztergomi hajóállomás tetején Mica cica nagyban mosakodott. Végignyalta első jobb talpacsáját s először szeméből dörzsölte ki az álmod. Majd bajuszát simította kétfelé; arcát szabályosan lenyalta és bundáját hozta rendbe. Mikor mindezzel megvolt, magasra felhajlította hátát, azután hosszan elnyújtózott s kényesen lépdelt a csatorna mentén. A padláslépcsőn illedelmesen sétált lefelé, át az udvaron s a kapuban ácsorgó Bundás mellett szó nélkül bámult ki az utcára. Bundás kutya nem sértődött meg az illetlenségen, hanem barátságosan megszólította a macskát:

— Hova, hova, Mica cica? De kényes vagy! Észre sem veszed már öreg komádat.

— Nem csoda, hogy szórakozott vagyok, Bundás koma. Nagy gondban fő a fejem.

— Ugyan miben?

— Ki akarok vándorolni.

— Csak nem tettél rossz fát a tüzre? Elcsentted a csirkecomb a konyhaasztalról? Vagy lenyaltad a tej fölét?

— Dehogyan loptam, dehogyan nyalakodtam. Még csak nem is látam csirkehúst, de még tejet sem. Hiszen éppen ezért akarok kivándorolni.

No és hova akarsz kivándorolni? A szomszédba?

— Messze, messzire.

— A főtérré? — firtatta tovább Bundás.

— Még messzebbre.

— Csak nem az érseki palotába?

— Még annál is messzebbre.

— Mica cica, tán Párkányánára készülsz?

— Látom, úgy sem képes a te buksi fejed azt kitalálni, hát inkább megmondom. Elmegyek hajómacskának a hajókkal.

Erre a kijelentésre Bundás nyitva felejtette a száját s csak percek múlva tudott szóhoz jutni.

— A hajókkal? . . . A Fekete-tengerig? . . . Mica? Igaz ez?

— Igen, Bundás koma. Szent igaz.

— Dehát miért? Hiszen, ha csirkecomb nem is jutott, mégis rendesen megvolt a mindennapi egered.

— Már rég nincs meg; hisz épp ez a bökkenő. Látod, öreg komám, ha meg tudnám fogni a mindennapi pecsenyémet, életem végéig itt maradnék. De egy idő óta gazdám valami furfangos szerkezetet állított fel a pincében, padlásán, kamrában s az mind magához csalta az egereket s ahogy a családtekhez nyulnak, megfojtja azokat. Eleinte sok ilyen döglött egeret dobtak nekem. Éhes voltam, megettem. Nem mondom, hogy izlett. Hisz elmaradt az étvágygerjesztő jábék, az egérvadászat izgalma. Meg aztán nem is volt mindig friss a pecsenye s bizony sokszor megfeküdte a gyomromat.

— Oh, szegény Mica cica!

— Sajnálhatsz. Az a szerkezet úgy kipusztította az egereket, hogy irmag sem maradt belőle. Én is jó egerésző voltam, de arról mindig gondoskodtam, hogy jusson is, maradjon is. A csapda azonban fölöslegessé tett engem. Mit csináljak itt? Elmegyek oda, ahol lesz számomra munka és eger.

— De hogy akarsz oda eljutni? Tengerre?

— Hajón, öreg Bundás. Kimegyek a kikötőbe s az első lefelé menő Dunahajóra fellopódom. Ott szívesen látnak. A hajófenék tele van egerrel, patkánnyal s én ott minden éjszaka nagy vadászatot rendezhetek. A tengeri kikötőben pedig annyi a gabona, hogy valóságos egerparadicsom. Ott majd csak megtalálom a megélhetésemet.

A Duna ezüstösen csillámló hátán egy magas kürtőjű hajó bukkant föl. Lassan közeledett a kikötőhöz s hangos kürtölés után megállott.

— Isten áldjon, Bundás koma. Eresztik már le a hajóhidat.

— Jó utat, Mica cica.

A kis munkanélküli macska a következő pillanatban már fenn volt a hajó fedélzetén s boldogan szimatolt zsákmány után. Volt már munkája bőven, attól sem kellett félni, hogy éhenhal, hiszen annyi eger volt a rakárban, hogy három macska sem tudta volna összefogni.

ÉDESANYA POSTÁJA

A gyermek egészsége

Irja: Dr. Steiner Jenő

A szabad természet által nyáron nyújtott egészségi előnyök között egyik legfontosabb a szabad vízben való fürdés lehetősége. Csaknem minden folyó vagy állóvíz partján vagy azok közelében fekvő helyiségeknek megvan ma már az ugynevezett strandja. Ezek a strandok szolgálják a szervezetnek és az egészségnek annyira kedvező tényezőket, mint amilyen a fürdés, szabaduszás stb. Sajnos az idej túlnyomóan hűvös és esős nyár éppen a szabadban való fürdést korlátozta legjobban, s a ragyogó szabadtermeszethez ettől a főtényezőjétől fosztotta meg kis cimboráinkat. Pedig az egész évi tanulásban szellemileg és testileg egyaránt kimerült gyermeknek a strand nagy felrissülést nyújthat. Pedig minden gyerek, még a fürdőszobás lakásokból is egész éven át roppant nélkülözi a szabadban való fürdés és mozgás hatalmas előnyét. Ha mindehhez még a forró nyári nap tikkasztó és bágyasztó hatását hozzávesszük, megértjük a szabadban való fürdés óriási jelentőségét a szervezet felrissütésében. Persze ez is egyformán vonatkozik a testre és a lélekre. Már az első életéven túl megengedett a szabadvízben való fürdés, s későbbi korhatára nincs is. A lélekre való hatása nemcsak frissítő, hanem nevelő jellegű is, különösen az uszás révén. Aki ugyanis uszni tanul az bátorságra s önállóságra nevelődik. Az uszás versengésre serkent és szoktat s így az önbizalom kialakulásához és megerősödéséhez vezet. Az izmok, ízületek hatalmas fejlődése és erősítése mellett tehát az uszás lelkihatása is nagy jelentőségű. Ezért érdemes a gyermekeket már korán uszni taníttatni.

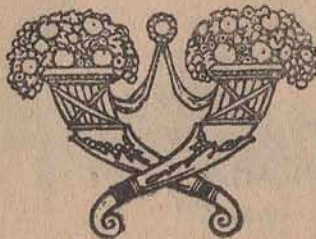
Dr. Ferenczi Zsigmond: Üzenet az édesanyáknak...

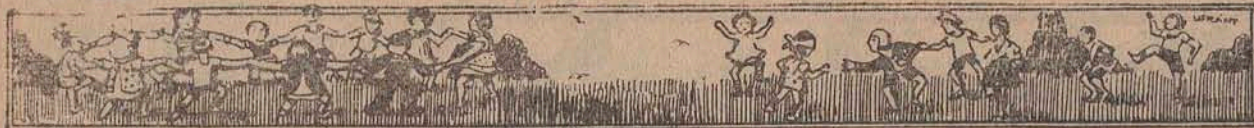
Fény hátán száguld az Isten postása,
Titkos levelet tűz szívünk portájára.
Isten csókját küldte el benne házszámnak,
A jótett kunyhóinak s palotának,
Urnak, szolgának; mind testvérnek,
Kik benne hisznek
S érte együtt élnek.
A házszám fénye biztat, éltet,
Megindít minden kihült gépet,
Ujra szül megtört reménységet.
De jaj!
Kinek nem küld az Isten levelet.

* * *

Az édesanyák szívébe markol bele ez az üzenet, akik bizonyára megérik ennek a

versnek mélységesen nagyszerű, gyönyörű gondolatát. Különösen ilyenkor, szeptember elején, amikor anyagi gondokon túl, minden anya büszke örömmel viszi gyermekét kézenfogva az iskolába. A jó Isten titkos levele, életünk fénylő házszáma a gyermek. Boldog az az édesanya, aki egy-egy ilyen drága titkos levelet tüzhet a szíve fölé!

AHOGY KISMUNKATÁRSAINK IRNAK...

Cingár Misi esete a rendőrökkel

Kedves szerkesztő néni!

Pityuval mind törtük a fejünket, mit csinálhatott Cingár Misi, hogy a rendőrök közrefogták. Pityu azt mondta, hogy barackot lopott a kofától. Én is gondolkoztam rajta, mégis csak valami rosszat tehetett, másképp nem került volna rendőrkézre. Pityu, az öcsém, nagyon szeret biciklizni, hátha Misi is szeretett volna, de mivel nem volt biciklije, hát lopott egyet. Ezért kísérték a rendőrök. Apuka azt mondta, hogy bizonyára összeverekedett valakivel és rendzavarásért került a rendőrök kezébe.

Kedves szerkesztő néni, nagyon szeretném tudni kettőnk közül kinek van igaza, nekem-e, vagy Pityunak?

Kezeit csókolja:

Balogh Teruska.

Nagyvárad, 1933. aug. 22.

Bélyeggyűjtés

Vezeti: BÉLA bácsi

Ugye, mindnyájan hallottatok már a bélyeggyűjtésről? És bizonyára többen vannak köztetek, akik gyűjtik is a bélyeget. De tudjátok-e, hogy mi célja és értelme van a gyűjtésnek? Hát majd megmondom én. Vannak gyermekek és felnőtt emberek, akik kellemes szórakozást találnak abban, hogy vagy az egész világon, vagy egy világrészben, esetleg csak egy országban megjelent összes postabélyegekből egy-egy darabot megszerezzenek és azokat a megjelenés sorrendjében felragasztva egy albumban megőrizték. Hogy hogyan lehet ezt a célt elérni, azt később elmondom.

A kezdő bélyeggyűjtő összegyűjti mind a kezébe akadt bélyeget, sőt megkéri jó ismerőseit is, hogy a borítékokról vágják ki és adják oda neki a bélyegeket. A boríték-darabokról tiszta vízben való áztatással leválasztja a bélyegeket, mert vigyázni kell arra, hogy azok be ne szakadjanak. Ha már sok bélyege van, akkor országokként külön, tiszta papírokra, felragaszt mindenféle bélyegből egyet, a többi pedig külön elteszi, ez lesz a csereanyag. Ezzel felkeres egy másik bélyeggyűjtő barátját, akinek szintén van csereanyagja és kölcsönösen kiválasztanak — mindegyik a másikból — olyanokat, amelyek neki még nincsenek meg és ezeket elcserélik, hogy ezáltal a külön papírlapokra, vagy más szóval: gyűjteménybe helyezett különféle bélyegek száma szaporodjon.

AZ AZ EGY ÉV NEM SZÁMIT.

Bécitől kérde a tanárja, hogy hány éves?

— Tíz — feleli rá Béci.

— De hisz, a születési bizonyítványod szerint tizenegy vagy, Béci.

— Igen, de egy évig beteg voltam.

SZERKESZTŐI ÜZENET:

Székely Irma, Berek. A múlt számunkban előforduló névcseréért elnézését kérjük. — **Starmüller Alois, Barlafa**. Örömmel és szeretettel fogadjuk a gyermekeket az Uj Cimbora olvasótáborába. Szívesen tennénk eleget abbéli kívánságának, hogy németül is nyomtassuk az Uj Cimbort, de ma még az anyagi erőnk nem engedik ezt meg, még a magyar nyelvű kiadással is nehezen vagyunk, mivel sokan nem előre, de még utólag sem fizetik előfizetési díjüket. Kérjük, hogy azért továbbra is támogassa kis újságunkat. — **Kanizsai Jenőke IV. el. o. I., Lázári**. Megkaptuk a leveled Jenőke. Ugy vettem ki belőle, hogy nagyon ügyeltél írásközlésben, hogy hibát ne ejtsél. Így van-e? Rejtvényed részvesz a sorsoláson. A rajzkiállításra nincs meghatározva, hogy mit rajzoljanak a gyermekek. Amit akarnak, Bodri kutyát, Riskát, virágokat, a házat, ki mit akar. — **Ujvárossy Margitka IV. el. o. I., Szalmár**. Örömmel látlak rejtvényfejtőnk sorában. Vánjuk vakáció beszámolódat. Anyukédat üdvözlöm. — **Rápolthy Jenőke II. el. o. I., Nagysomkut**. Nagyon örültem, hogy meglátogattál édesanyáddal bátyókéddal. Aztán csak légy továbbra is jó kis cimboránk. Az agyag dolgozatokat mi nem csináltatjuk a gyerekekkel, mert a szállításuk sokba kerül. De ha néked, Jenőke, kedved van hozzá csak küldd be hozzánk édesanyádat melegen üdvözlöm. — **Fábián Ancsi, Szalmár**. „Nagykárolyban nyaralok a nagymamánál — írja levelében Ancsika, — de nemsokára haza megyek. — A levele végén szöszerezni ez áll: Üdvözlöm az ottthoni kis cimborákat.“ Lám, milyen kedves figyelem. Átadjuk Ancsika az összes kis cimboráknak. — **Karikás Ilonka, Szalmár**. Örült Pistá a versnek? No majd látogassatok be a szerkesztőségbe. — **Grosz Olga és Elza, Szalmár**. Nagyon örültem, hogy meglátogattatok, de még jobban örültem, mikor Tante elmesélte, hogy ottthon milyen szófogadó szorgalmas gyermekek vagytok. Hogy nemsokára rajzokat küldölök be a szalmári rajzkiállításra, de már a karácsony előtti Meseország gyermekjáték bemutatójára is készölök. Hazajött-e már édesanyátok? — **Tereh Sanyika, Szalmár**. Vánjuk beszámolódat. — **Osváth Lacika, Mikola** így ír levelében: Az Uj Cimbort mindig nagyon várom. A rejtvényeket megfejtem, de a beküldéssel mindig elkések. Nagyon szeretem az Uj Cimbort olvasni, de különösen a „Föld alatt, föld felett“ című mesét. Kicsi szíved szeretete sugárzik felénk leveledből, Osváth Lacika. Mi is épügy szeretünk téged, mint ahogy te szeretod az Uj Cimbort. — **Gárdos Ily és Klárka, Szalmár**. Rejtvényeket átadtam a rejtvény-

szerkesztő bácsinak. — **Papp Margit és Magda, Szalmár**. Kedves voltál Margitka, hogy meglátogattál. Látom az arcodon, hogy jót tett a pihenés. — **Makó Tivadar, Resica**. Nagy örömet szerzett neked — azt írod, — hogy a neved a rejtvénynyertesek közt szerepelt. Nekünk is öröm a ti örömödök, kis cimborára. No aztán, ha majd megkezdődik az új iskolai év, kerjessz az Uj Cimbort kis pajtásaid között. Minden cimborára szerezz legalább még egy új kis cimborát. Hajdu Zolika örülni fog, ha meghudja, hogy olyan nagy szeretettel gondolsz rá. — **Bököny Sárika, Zilah**. Szép és rendes leveledet szívesen olvastam. Örvendek, hogy úgy szereted s hogy annyi örömet találsz az Uj Cimbortban. Írod, hogy a nőfőket mind összeírod egy füzetbe. Ezután is mindig közölni fogunk egyet-egyet. De am az lesz majd az érdekes, ha ottthon vagy az iskolában a dal- és munkatársaink versei közé. — **Gacsályi Gabika, I. el. o. I. Kiskolcs**. Nagyon örülök Gabika, hogy te is a kis cimborák közé tartozol. Mondta apuka, hogy mindig nehezen várod az új Cimbort. Aztán, mikor megismered az összes betűket Gabika, akkor írj ám a szerkesztő nének. — **Ily Faff Lajos, III. el. o. I. Tasnád**. A három festést is megkaptam, valamint Uhu bagoly rajzát. Szeretettel csókollak kis cimborára. — **Bojtján Irén, Szalmár**. Ez már derék dolog kislány, hogy olyan jól megtanultad a rejtvényfejtést, lám már ujakat is szerkesztel. Csak előre kis cimborára. — **Papp Mancika, Szalmár**. Hallom, Mancika, a Szalmárhegyen nyaraltál. No, majd látogassál meg és meséld el, hogy telt el vakációd. Szüleidet üdvözlöm. — **Dulkay Elemér, Szalmár**. Régen nem láttunk, kis cimborára, hol s merre jártál a nyáron? Vánjuk vakáció beszámolódat.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Gyűlnek-e már a nótagyűjteményetekben a nóták? Ime, itt is küldünk nektek egyet.

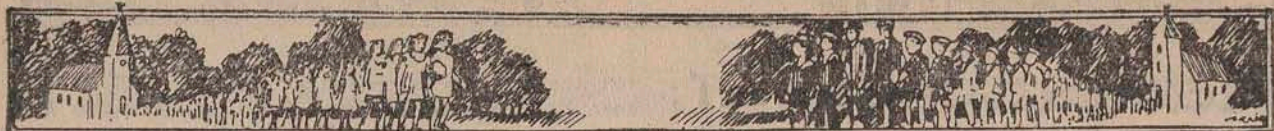
BESZEGŐDTEM ...

I.

Beszegődtem Tarnócára bojtárnak,
Jó legelője van ott a gulyának.
Fizetésem tíz forint husz karajcár,
Mégél abból egy bojtár.

II.

Szent György napján jönnek értem szekéren.
A gardámmal leszek majd egy kenyéren.
Felteszem a furulyámat, dudámat,
Tulipános ládámat.

FEJTÖRŐ

PÓTLÓREJTVÉNY.

—árja, —trich, —elemen, —ron, —ili, —ára, —bi
—ica, —zsák, —unor, —dél, —ina, —amada.

A helyesen kitöltött kezd;belük egy híres magyar festő nevéét adják.

Beküldte: Grosz Elza.

BETŰREJTVÉNY.

B disz

Beküldte: Róth Margit és Imre.

a kétfő
kedd
szerda
csütörtök

péntek
szombat
vasárnap

kis emberke

Beküldte: Markovits Ági.

a
a a
a a
a a
a

ság

KI TALÁLJA KI?

1. Mi a vérkeringés központja?
2. Ki írta a „Rozgonyiné“ c. kölleményt?
3. Hol született Jókai Mór?
4. Kik voltak a vérszerződést kötő vezérek?
5. Hol fekszik Andorra köztársaság?

A 12. számban közölt rejtvények helyes megfejtése: 1. Pótlórejtvény: Endresz és Bitai. 2. Betűrejtvény: Falapát. 3. Telefon. 4. Szondi két apródja. Ki találja ki? 1. Niagara. 2. Londonban. 3. Kolozsváron. 4. Garay János.

Megfejtéseket küldtek be: Makó Tivadar, Resica; Glück Klári és Magdi, Róth Margit és Imre, Tereh Sanyi és Klári, Grosz Elza és Olga, Karikás Ilonka, Markovits Ági, Hb. Rápolthy Jenő Sándor, Somcuti-Mare; Ujvárossy Manyi Hb. Kanizsai Évi és Jenő, Lazari.

Sajnálattal közlöm veletek, kis cimborák, hogy közületek egy sem találja ki az összes rejtvényeket és ezért a jutalmat nem sorsoltuk ki. Mátkor legyelek ügyesebbek!

Az Uj Cimbora kiskönyvtára

Az Uj Cimbora kis könyvtárában levő könyvekre felhívjuk a lelkészek, tanító urak és a szülők figyelmét. Jelenleg a következő könyvek kaphatók:

Benedek Elek: Három gyermek és egy kutyácska története, á 12 lei és 5 lei portóköltség.

Szentimrei: Verses magyar krónikája, á 12 lei és 5 lei portó költség.

László Marcella: Az öreg tanító háza. Vizsgai szindarab, á 20 lei és 5 lei portó.

László Marcella: Három kis szindarab, á 20 lei és 5 lei portó.

László Marcella: A mindentudó könyv. Karácsonyi szindarab, á 20 lei és 5 lei portó.

László Marcella: Nótás Zsuzska, mesék, á 80 lei és 10 lei portó.

László Marcella: A mesemondó királykisasszony, szindarab, á 35 lei és 5 lei portó.

László Marcella: A mesélő királykisasszony, mesék, á 20 lei és 5 lei portó.

HOL ÉS KINÉL RENDELHETŐ MEG AZ UJ CIMBORA?

Kolozsvár: Gállfy Zsigmond, Unitárius kollégium igazgatósága, Farkas Anna, Közponhi női titkársága, Farkas u. 8., Kolozsvár István, Monostori u. 61.

Nagyvárad: Hegedüs Hirlapiroda, Ref. jövő szerk., Kiss Bertalan.

Nagykároly: Szabó Dezső nyug. jegyző, str. Andret Muresan (Petőfi u.) 70. és Taub tőzsde.

Dés: Róm. Kath. Zárda igazgatóság, Movik Antal tanító.

Nagybánya: Janovszky Imre, Str. Horia 12. (Postaréll).
Kézdivásárhely: Kovács hirlapiroda.

Szalmár: Szamos Hirlapiroda.

Az Uj cimbora előzetési árai: Romániában $\frac{1}{4}$ évre 50, $\frac{1}{2}$ évre 100, egész évre 200 Lei. A Családszövetség tagjainak 160 Lei és 10 Lei portó. Egyes szám ára 5 Lei. Magyarországon 12 p. Jugoszláviában 150 dinár. Csehszlovákiában 60 ck.

*Uj Cimbora szerkesztősége és kiadóhivatala
Satu-Mare, P. Bratianu No. 9.*

Nyomatott:
**SZABADSÁJTÓ R. T. NYOMDABÉRLETE
SATU-MARE.**